

טעם בפרשה

ר"ס

באדער

מדרש רבה:

מתביישים לדבר אתו... [האמת שגם אני לא כל כך זוכר את זה, אבל אנחנו יודעים את זה טוב ממה שאימותינו הקדושות סיפרו לנו] - וגם אנחנו יכולים עוד לראות את הסבות שלנו באיזה ביטול הם מתנהגים לכול דבר שבקדושה - בלי כבוד ובלי שום אגו עצמי... מגיעים לכותל או לקבר רחל ובוכים ומתייפחים בלי להשים לב בכלל מי עומד לידם ומי רואה אותם - הם בכלל באטמוספירה אחרת!!!

וכן כן, זה מה שסיפר לנו המדרש, על אותו אדם שלא ידע ללמוד... דבר אחד הוא ידע להגיד קדוש קדוש! נו, אז מה הוא עשה? כשהגיע השליח ציבור לקדושה הוא פשוט זעק **"קדוש קדוש קדוש"** בכל הכוח. כי הלב שלו בער לקב"ה, ולא היה שום כבוד עצמי כנגד דבר שבקדושה!! הוא לא חשב לא על פדיחות, לא על שידוכים, לא על 'מה יגידו', ולא על - 'שמע אחי, הבחור קצת הגזים...' ולא על - 'מה נסגר עם יענקל'. לא! זה לא עניין אותו!! הוא פשוט זעק לבורא עולם - קדוש קדוש קדוש!!

טוב, אנחנו לא תמיד נמצאים שם... אבל ודאי נשתדל יותר לתת לב, ופחות לחשוב על כבוד...

אבל ברשותכם עוד משהו קטן המדרש הביא את 'דוד המלך' שהתנהג ממש בפשטות ותמימות [ואפילו בבזיון] אל מול הקב"ה. בא נראה עוד כמה מילים שמוסיף בזה המדרש

(תהלים קלא, ב): **"אם לא שויתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו"** - [אמר דוד המלך:] כִּשְׁם שֶׁהִתְיַנֹּק הָיָה אֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ לְהִתְגַּלּוֹת לְפָנֵי אִמּוֹ, כִּךְ שׁוֹיֵתִי נִפְשִׁי לְפָנֶיךָ שְׁלֹא נִתְבַּיֵּשְׁתִּי לְהִתְבַּזּוֹת לְפָנֶיךָ לְכַבּוֹדְךָ,

"כגמל עלי נפשי" - כִּהֵן יִנְקָא דִּנְפֻק מִמַּעַי דְּאַמִּיָּה [כמו תינוק שיוצא ממעי אמו] וְאֵין בּוֹ רוּחַ גָּסָה [אינו מתבייש] לִינוֹק מֵאִמּוֹ, כִּן הָיָה נִפְשִׁי עָלִי [כן הייתה נפשי עלי], שְׁאִינִי מִתְבַּיֵּשׁ לְלַמֵּד תּוֹרָה אֶפְלוּ מִקְטָנִי יִשְׂרָאֵל.

נו, איזה ביטול עצמי היה לדוד המלך בשביל כל דבר שבקדושה, מה היה שכרו?

אמר רבי אֶדָא בְּרַבִּי חֲנִינְאֵא אָמַר לּוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: אָתָּה [ה] שׁוֹיֵת עֲצָמְךָ לְגִמּוּל, חֲתִיךָ [אני מבטיחך] כְּשֶׁמֶשׁ שְׁאִין לְתִינוּק הָיָה עוֹנוֹת, כִּךְ אֵין לָךְ עוֹנוֹת, שְׁנֶאֱמַר (שמואל ב יב, יג): "גַּם ה' הָעֵבֶר חֲטָאתְךָ לֹא תָמוּת", - כֵּן כֵּן, זֶה מִשְׁתַּלֵּם וְעוֹד אֵיךְ.

יהי רצון שנזכה

מעשה באדם אחד, שֶׁהָיָה מִתְחַרֵּט שְׁלֹא קָרָא וְלֹא שָׁנָה [היה מתחרט על כך שהוא למד תורה], פָּעַם אָחַת הָיָה עוֹמֵד בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, פִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ הָעוֹבֵר לְפָנֵי הַתְּכָה לְקַדְּשֵׁת הַשֵּׁם [כיון שהגיע השליח ציבור בחזרת הש"ץ לקדושה] הִגְבִּיהָ אֶת קוֹלוֹ וְאָמַר **"קדוש קדוש קדוש ה' צבאות"**, אָמְרוּ לוֹ מָה רָאִיתָ שֶׁהִגְבִּהָתָּ קוֹלְךָ, אָמַר לָהֶם לֹא זָכִיתִי לֹא לְמַקְרָא וְלֹא לְמִשְׁנָה וְעַכְשָׁיו שֶׁנִּתְּנָה לִי רְשׁוּת לֹא אֶגְבִּיהָ אֶת קוֹלִי וְתִשׁוּב נִפְשִׁי עָלַי?? וְלֹא יָצָאת אוֹתָהּ הַשָּׁנָה וְלֹא שֶׁנִּתְּנָה וְלֹא שֶׁעָלָה אוֹתוֹ הָאִישׁ מִבְּכַל לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעִשְׂאוּהוּ שֶׁר הַחֲזִיל שֶׁל קִיסָר וּמִנּוּהוּ רֹאשׁ עַל כָּל בִּירְנִיּוֹת שְׁבָאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנִתְּנוּ לוֹ מְקוֹם וּבִנְיָה עִיר וְיִשֵּׁב שָׁם, וְקָרְאוּ לוֹ קִילּוֹנִי, לוֹ וּלְבָנָיו וּלְבָנֵי בָנָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, מִכָּאן אָתָּה לְלַמֵּד שְׁלֹא יִנְהַג אָדָם גְּאוֹנָה לְפָנֵי הַמְּקוֹם שֶׁכָּל הַמִּתְנַהֵּא לְפָנָיו מִתְבַּהֵּא,

וְכֵן אָתָּה מוֹצֵא בְּדוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא נִהְיָ עֲצָמוֹ בְּגָאוֹנָה לְפָנֵי הַמְּקוֹם, אֲלֵא בָּהֶּ עֲצָמוֹ לְפָנָיו כְּהִדְיוֹס לְהִרְבּוֹת כְּבוֹדוֹ שֶׁל מְקוֹם, אִימְתִי בְּשִׁעָה שֶׁהָעֵלָה הָאָרוֹן מִבֵּית אֲבִינָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה לְהִבְיֹא לִירוּשָׁלַיִם... (שמואל ב ז, יד): **"וְדוֹד מְכַרְפֵּר בְּכָל עַז לְפָנֵי ה' וגו'."** בּוֹא וְרֹא, כִּמָּה בָּהֶ דּוֹד עֲצָמוֹ לְכַבּוֹדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הָיָה לוֹ לְדוֹד לְהִיּוֹת מְהֻלָּךְ לְפָנָיו סֵתָם כְּמֻלָּךְ לְבוּשׁ כְּלִי מַלְכוּתוֹ [דוד היה צריך לכאורה ללכת לפני הארון עם בגדי מלך], לֹא אֲלֵא לְבַשׁ כְּלִים נְאִים [בגדים נאים ולא בגדי מלך] לְכַבּוֹד הָאָרוֹן... וְכִתִּיב: וְדוֹד מְכַרְפֵּר בְּכָל עַז לְפָנֵי ה' מִהוּ בְּכָל עַז? בְּכָל כַּחוֹ! מִהוּ מְכַרְפֵּר? שֶׁהָיָה מְקִישׁ יָדָיו זֶה עַל זֶה וְטוֹפֵחַ וְאוֹמֵר כִּירִי רָם,

הָאֵיךְ הָיָה עוֹשֶׂה? אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ: הָיָה לְבוּשׁ בְּגָדֵי זָהָב סְנוּנִין דּוֹמִין לָפֶז, וְהָיָה מְכָה בְּיָדָיו זֶה עַל גֵּב זֶה וְטוֹפֵחַ, פִּיּוֹן שֶׁהָיָה מְכַרְפֵּר [צועק] כִּירִי רָם, הָיָה מְפָז, מִהוּ מְפָז, שֶׁהָיָה הָזָהָב הַמְסֻנָּן שֶׁהָיָה עָלָיו קוֹלוֹ פּוֹזֵן [הבגד מזהב שהיה עליו היה זה תוך כדי ריקודו והיה עושה רעש], יְכוֹל לֹא הָיָה דּוֹד עוֹשֶׂה יוֹתֵר מִזֶּה, לֹא, אֲלֵא הוֹפֵךְ אֶסְפִּירָס וּמִשְׁוִיר לְפָנָיו, דְּהִינּוּ - קוֹפֵץ, וְהִרְגִּילִים שֶׁלּוֹ הִיוּ מִתְקַפְּלוֹת תוֹךְ כְּדִי הַקְפִּיצָה, וְכִשְׁהֵם הִיוּ מִתְקַפְּלוֹת הַכַּפּוֹת רְגִלִים הִיוּ כְּלִפִּי מַעֲלָה. וַיֵּשׁ שִׁפְרִישׁוּ שֶׁהִיא מִמֶּשׁ ה' הוֹפֵךְ כָּל גּוֹפּוֹ דְּהִינּוּ: 'סְלוּטָה' - מִפְרָשִׁים עַל הַמִּדְרָשׁ

האמת שאין הרבה מה לפרש ואין הרבה מה להסביר, כל מה שאפשר זה רק לראות את הדור של פעם, הזקנים של פעם, ורקדים לפני הספר תורה, מתבטלים ביטול גמור לכול דבר שבקדושה, אוספים את הטישוים מרצפת בית הכנסת, וכל פעם שעובר לידם איזה תלמיד חכם הם מתבטלים אליו ואפילו

לבת אלום ואבוקה!

כל הזכויות שמורות למכון 'טעם בפרשה'

להערות, הארות ותגובות וכן להרשמה לקבלת ה'טעם' במייל מידי שבוע פנו למייל: GTB100200@gmail.com

להנצחות ולתרומות ניתן לפנות לטל' 052-719-2760 או במייל הנ"ל

שימו לב! בשלב זה העלון מופץ בחפוצת מייל בלבד + לזיכוי הרבים ברצוננו להדפיס ולהפיץ את ה'טעם' בבתי הכנסיות ובתי המדרשות! לתרומות ניתן ליצור קשר עם המכון! זכות זיכוי הרבים יגן על התורם ועל כל בני משפחתו